

ISPRAVNA BOŽIJA VJERA

Dr. Bilal Filips

Prijevod: Fejzo Radončić

Recenzija: Irfan Klica

2014 - 1436

IslamHouse.com

الدين الصحيح

« باللغة الصربية »

بلال فليبس

ترجمة:

فيزو رادونشيش

مراجعة:

عرفان كليسا

2014 - 1436

IslamHouse.com

Autorsko pravo © 2005. godine.

Ova knjiga je zaštićena autorskim pravom. Svaki dio ove knjige može se koristiti u bilo kojoj svrhi osim u slučaju kada su informacije upotrijebljene nedobronamjerno ili van konteksta.

Želimo da se iskreno zahvalimo svima onima koji su doprinijeli izdavanju ove knjige. Molimo Allaha da ih nagradi za njihov trud. Ako imate pitanja ili komentare u vezi ovog izdanja, molimo vas kontaktirajte nas na:

bosnian@islamhouse.com

1436 H
[435]

Izdavač:

Islamski centar za misionarstvo u Rebvi.

Tel. +4454900 - 4916065 Izlaz. 26 - 27

E-mail: **bosnian@islamhouse.com**

www.islamhouse.com

Koja je ispravna Božija vjera?

Svaka osoba se rađa u okolnostima i okruženju koje sam nije birao. Religija njegove porodice ili ideologija njegove države je ono što nasljeđuje i ono u šta vjeruje od prvih dana njegovog života. I do vremena kada dostigne punoljestvo, on je u potpunosti indoktriniran u svojoj vjeri, vjerujući da je vjerovanje njegove zajednice i društva ispravno vjerovanje u koje svako treba da vjeruje. Ipak, kada neke osobe postanu psihički zrele i dođu u kontakt sa drugim vjerovanjima, počnu da ispituju ispravnost svojih vjerovanja. Osobe koje traže istinu često dođu do tačke zbunjenosti kada shvate da sve religije, sekte, ideologije i filozofije tvrde da su samo oni jedino najispravniji put za čovjeka. I zaista, svi oni podstiču čovjeka da čini dobro. Pa, ko je onda u pravu, šta je ispravno? Zasigurno ne mogu svi biti u pravu, zato što svako tvrdi da su ostali u zabludi. Kako onda da onaj koji traži istinu nađe Pravi put?

Allah nam je podario razum i inteligenciju sa kojom smo u mogućnosti da spoznamo istinu i učinimo ovu kritičnu odluku. To je najkritičnija odluka u životu svakog čovjeka. Na osnovu te odluke zavisi njegova budućnost. Svjesno i nepristrasno svaka osoba mora da istraži izložene dokaze u životu, i da izabere ono što izgleda najispravnije sve dok se novi dokazi ne pojave.

Kao i sve ostale religije ili filozofije, islam također tvrdi da je u islamu jedini pravi put koji vodi Allahu. U ovoj tvrdnji islam se ne razlikuje od drugih vjerskih sistema. Ova knjižica ima zadatak da pruži neke dokaze kojima će dati ispravnost tih tvrdnji. Ipak, uvijek moramo da imamo na umu da osoba koja traži istinu i koja želi da pronađe Pravi put mora se uzdržati od emocija i predrasuda, jer nas uglavnom one udaljavaju od Istine. Tada, i samo tada možemo da budemo u mogućnosti da koristimo Bogom dat intelekt i učinimo racionalne i ispravne odluke.

Postoje mnogi argumenti u korist islama, kojima se može podržati tvrdnja da je islam istinska Božija vjera. Navešćemo tri najočiglednija dokaza.

Prvi dokaz je zasnovan na božanskom porijeklu imena religije i sveobuhvatnost značenja imena islam.

Drugi dokaz je zasnovan na jedinstvenosti i jednostavnosti učenja koji se tiče odnosa između Allaha, čovjeka i stvaranja.

Treći dokaz proizilazi iz činjenice da je islam univerzalno dostupan svim ljudima i za sva vremena.

Ovo su tri osnovne komponente religije koje su potrebne razumu i logici da prihvate religiju kao istinitu

Allahovu vjeru. Ove pojmove ćemo u detaljima razviti u sljedećim redovima.

Naziv religije

Prva stvar koju svako treba da zna i da jasno razumije u vezi islama jeste šta riječ „islam“ sama po sebi znači? Arapska riječ „islam“ znači podčiniti ili predati svoju volju jedinom i istinskom Bogu, na arapskom jeziku „Allah“. Osoba koja se svojevrijedno preda i pokori Allahu na arapskom se zove „musliman“. Religija islam nije nazvana po osobi ili narodu, kao što je to slučaj kod Kršćanstva koje je nazvano po Isusu Kristu, Budizam po Guatama Budi, Konfučijanizam po Konfučiju, Marksizam po Karl Marksu, Judaizam po plemenu Juda i Hinduizam po Hindusu.

Islam (pokoravanje Allahovoj volji) je vjera koja je data Ademu, prvom čovjeku i prvom Božijem poslaniku, i islam je vjera svih Božijih poslanika koji su slati čovječanstvu. Također, ime islam je Allah lično izabrao, kao što je to jasno spomenuto u posljednjoj Svetoj knjizi koju je objavio čovječanstvu. U posljednjoj Objavi, koja se na arapskom zove Kur'an, Uzvišeni Allah je kazao:

Sada sam vam vjeru vašu usavršio i blagodat Svoju prema vama upotpunio i zadovoljan sam da vam

islam bude vjera. (Kur'an, Al-Maida, 3)

A onaj ko želi neku drugu vjeru pored islama, neće mu biti primljena, i on će na onom svijetu nastradati. (Kur'an, Alu-Imran, 85)

Dakle, islam ne tvrdi da je nova religija donijeta od poslanika Muhammeda, sallallahu alejhi ve sellem, na arapskom poluostrvu u sedmom vijeku, nego tvrdi da je obnovljena vjera u svom posljednjem obliku istinske religije objavljena od Svemogućeg Gospodara – Allaha, kao što je prvobitno objavljena poslaniku Ademu i kasnijim poslanicima.

Sada bi mogli sažeto komentirati dvije druge religije koje tvrde da su na istinskom putu. Nigdje u Bibliji nećete naći da je Bog objavio narodu poslanika Mojsija ili njihovim potomcima da se njihova religija naziva Judaizam, ili sljedbenicima Krista da se njihova religija naziva Kršćanstvo. Drugim riječima, za nazive „Judaizam“ i „Kršćanstvo“ ne postoji Božanski izvor ili odobrenje. Tek dugo nakon odlaska Krista, kršćanstvo je nazvano Isusovom religijom.

Odakle onda potiče naziv Isusove religije? Očigledno iz njegovog imena¹. Isusova religija se

¹ Imena „Isus“ i „Hrist“ porijeklom su iz hebrejskog jezika, preko grčkog i latinskog jezika. „Isus“ u latinskom obliku riječi je Ješua,

ogledala u njegovim učenjima, u kojima je on podsticao svoje sljedbenike da ih prihvate kao pravila upute u njihovoj vezi sa Bogom.

U islamu, Isus je časní poslanik poslat od Allaha, i njegovo ime na arapskom je „Isa“. Kao i poslanici prije njega, i Isus je pozivao ljude da svoju volju predaju volji Božijoj. Na primjer, u Novom testamentu nalazimo da je Isus podučavao svoje sljedbenike da se mole na sljedeći način:

Oče naš koji si na nebesima, da se sveti ime Tvoje; Da dođe carstvo Tvoje; da bude volja Tvoja i na zemlji kao na nebu. (Jevanđelje po Mateju, 6:9-10)

Ovaj pojam je Isus naglašavao u mnogobrojnim izjavama sačuvanim u Jevanđeljima. On je podučavao, na primjer, da samo oni koji su predani mogu naslijediti Raj.

Neće svaki koji mi govori: Gospode! Gospode! Ući u carstvo nebesko; no koji čini po volji Oca mog koji je na nebesima. (Jevanđelje po Mateju 7:21)

Isus je također ukazao da je on lično predan

ili Jehošua. Grčka riječ „Hristos“ je prijevod hebrejske riječi „Mesaja“ što u prijevodu znači „pomilovani, izabrani“. Njegov naziv na arapskom je Mesih Isa.

Božijoj volji.

Ja ne mogu ništa činiti sam od sebe; kako čujem onako sudim, i sud je moj pravedan; jer ne tražim volje svoje nego volju Oca koji me je poslao. (Jevanđelje po Jovanu 5:30)

Postoje mnogi izvještaji u Jevanđeljima koji ukazuju na to da je Isus jasno rekao svojim sljedbenicima da on nije jedini istinski Bog. Na primjer, dok je govorio o Sudnjem Danu, kazao je:

A o Danu tom ili o Času niko ne zna, ni anđeli koji su na nebesima, ni Sin, do Otac. Pazite, stražite i molite se Bogu; jer ne znate kad će vrijeme nastati. (Jevanđelje po Marku,13:32).

I zato je Isus, kao i poslanici prije njega kao i poslanik koji je došao nakon njega, podučavao religiji Islamu: **predanost volji jedinom istinskom Bogu².**

Allah i Stvaranje

Budući da potpuna pokornost i predanost Allahu

² Prva Božija zapovijest u Bibliji je: **Ja sam Gospod Bog Tvoj, nemoj imati drugih Bogova osim mene.** Druga Božija zapovijest je: **Ne pravi sebi idola niti kakva lika, nemoj im se klanjati niti služiti.** (op. prev.)

predstavlja smisao i temelj obožavanja, osnovna poruka Allahove ispravne vjere, islama, jeste monoteizam (tewhid) – obožavanje jedino Allaha. Također, islam zahtijeva odustajanje od obožavanja bilo koje osobe, mjesta ili stvari, osim Allaha.

Tako da sve što postoji pored Allaha, Stvoritelja svega stvorenog – je Allahovo stvorenje, pa možemo slobodno reći da islam, u biti, zahtijeva od čovjeka da odustane od obožavanja stvorenja i poziva ga da obožava samo svog Stvoritelja. On jedino zaslužuje da bude obožavan, jer jedino se On nadove odaziva i jedino su Njegovom voljom dove uslišane.

Dakle, ako se čovjek moli drvetu i njegove dove nekad budu uslišane, nije drvo to koje je uslišalo dovu, nego Allah, koji je dozvolio da se ostvare okolnosti za koje se molilo. Neko će reći, „To je očigledno“. Naravno, obožavatelji drveta ne gledaju na to tako. Slično tome, molitve upućene Isusu, Budi, Krišni, Deda Mrazu, Svetom Nikoli, Svetom Iliji ili samom Muhammedu nisu uslišane od njih samih nego su uslišane i ispunjene od Allaha.

Isus nije kazao svojim sljedbenicima da ga obožavaju, nego da obožavaju Boga, kao što je navedeno u Kur'anu:

A kada Allah rekne: “O Isa, sine Merjemin, jesi li ti govorio ljudima: ‘Prihvatite mene i majku moju kao dva boga uz Allaha!’” – on će reći: “Hvaljen neka si Ti! Meni nije priličilo da govorim ono što nemam pravo. Ako sam ja to govorio, Ti to već znaš; Ti znaš šta ja znam, a ja ne znam šta Ti znaš; Samo Ti jedini sve što je skriveno znaš. Ja sam im samo govorio ono što si im Ti naredio: ‘Klanjajte se Allahu, i mome i svome Gospodaru!’ I ja sam nad njima bdio dok sam među njima bio, a kad si mi Ti dušu uzeo, Ti si ih jedini nadzirao; Ti nad svim bdiš. (Kur'an, Al-Maida, 116.)

Niti je Isus obožavao sebe kada je obožavao, nego je obožavao Allaha. Navedeno je u Jevanđeljima da je Isus kazao:

„U pismu stoji: „Klanjaj se Gospodu svom Bogu, i Njemu jedino služi.“ (Jevanđelje po Luki, 4:8).

Ovaj osnovni princip je sadržan u prvom poglavlju Kurana, poznato kao Sura al-Fatiha (Pristup), ajet 4:

Samo tebe obožavamo i samo od tebe pomoć tražimo. (Kur'an, Al-Fatiha,4)

Također, u zadnjoj knjizi objavljenoj ljudima, u Kur'anu, Allah je kazao:

Gospodar vaš je rekao: “Pozovite Me i zamolite,

Ja ću vam se odazvati! Oni koji iz oholosti neće da Mi se klanjaju – ući će, sigurno, u Pakao poniženi. (Kur'an, Al-Mu'min, 60)

Bitno je napomenuti da osnovna poruka islama (*obožavaj jedino Allaha*), također obznanjuje da se Allah u potpunosti razlikuje od svojih stvorenja³. Allah nije sličan Svojim stvorenjima niti je dio njih, niti su Njegova stvorenja slična Njemu, niti su dio Njega.

Možda je očigledno, ali čovjekovo obožavanje stvorenja umjesto Stvoritelja je težak stepen neznanja, nemarnosti i zablude. Vjerovanje da je dio Allahovog bića prisutno u svim Njegovim stvorenjima ili vjerovanje da je Njegovo uzvišeno Biće prisutno ili je nekada bilo prisutno u nekim Njegovim stvorenjima, dalo je za pravo obožavanje Allahovih stvorenja nazivajući to obožavanjem Allaha.

Međutim, poruka islama, dostavljena od Božijih poslanika je ta da se samo Allah može obožavati i da se odustane od obožavanja Allahovih stvorenja, svejedno bilo direktno ili indirektno.

U Kuranu uzvišeni Allah jasno ukazuje:

³ Niko nije kao On! On sve čuje i sve vidi (Kur'an, Aš-Šura,11.)
(op. prev.)

Mi smo svakom narodu poslanika poslali, sa naredbom da Allaha obožavaju a lažnih bogova da se klone. (Kur'an, An-Nahl, 36.)

Kada upitate one koji obožavaju idole/ kipove zašto se klanjaju kipovima koje su ljudi napravili, njihov konstantni odgovor je da oni u stvari ne obožavaju lik isklesan od kamena, nego Boga, ali da taj idol predstavlja posrednika između čovjeka i Boga. Tvrde da kameni idol koga obožavaju samo predstavlja Božije biće ali ono samo nije Bog.

Onaj ko prihvati koncept da je Božije biće prisutno na svaki način u Njegovim stvorenjima, lahko će prihvatiti ovaj argument za idolpoklonstvo. Dok onaj koji je shvatio osnovnu poruku islama i ono što ta poruka obuhvata, neće nikada prihvatiti idolpoklonstvo, kako god ono bilo objašnjeno.

Oni koji su kroz historiju za sebe tvrdili da posjeduju Božiju uzvišenost često su svoje tvrdnje zasnovali na pogrešnom vjerovanju da je Allah prisutan u čovjeku. Također, oni su tvrdili da je Allah više prisutniji u njima nego u nama svima, i da im se drugi ljudi zbog toga trebaju pokoriti i obožavati ih kao Allaha u čovjeku ili kao Allaha predstavljenog u njihovim ličnostima.

Slično tome, oni⁴ koji su proglasili božanstvenost ili svetost u drugima nakon njihove smrti, našli su plodno tlo među onima koji su prethodno usvojili lažno vjerovanje Allahovog prisustva u čovjeku.

Trebalo bi da bude kristalno jasno da onaj koji je shvatio osnovnu poruku islama i ono što ta poruka obuhvata, neće nikada da prihvati da obožava drugog čovjeka pod bilo kojim uslovima.

Allahova vjera, u biti, je jasan poziv za obožavanje Stvoritelja i odbijanje i negiranje prava obožavanja svakom stvorenju – idolu, u bilo kojoj formi.

Ovo je značenje načela slama:

„Laa Ilaahe illa Allah“ - Nema drugog istinskog boga koji je dostojan obožavanja osim Allaha.

Iskreno izgovaranje ovih riječi i prihvatanje svih poslanika poslatih od Allaha, automatski uvodi tu osobu pod okriljem islama, a istrajnost i iskreno vjerovanje u ono što je posvjedočila osobi garantuje Džennet.

Prenosi se da je poslanik Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, kazao:

⁴ Na primjer kada crkve proglašavaju neke od svojih uglednih pokojnih sljedbenika. (op.prev.).

„Svako ko posvjedoči: 'Nema drugog Boga osim Allaha' i umre na tom ubjedenju, ući će u Džennet“.

Vjerovanje u načelo islama zahtijeva od osobe da se preda i pokori Allahovoj volji na način na koji su nas podučili Allahovi poslanici. Također se zahtijeva od vjernika da se odrekne vjerovanja u lažne bogove.

Poruka lažnih religija

Postoji toliko sekti, kultova, religija, filozofija, i pokreta u svijetu, i svi oni tvrde da su oni na Pravom putu i da je taj njihov put jedini istinski Božiji put. Kako osoba može razlučiti ko je od njih ispravan, ili su možda svi ispravni? Metoda po kojoj bi se mogao naći odgovor na ovo pitanje jeste da otklonimo površne razlike u učenju različitih pretendenata ka konačnoj istini, i da označimo glavno biće obožavanja na koje se pozivaju, direktno ili indirektno.

Lažne religije imaju zajednički jedan osnovni koncept verovanja u Boga: Svi tvrde da su svi ljudi bogovi, ili da je neka određena osoba bila Bog, ili da je priroda Bog, ili da je Bog plod ljudske mašte.

Tako da slobodno možemo reći da je osnovna

poruka lažnih religija da se Bog može obožavati u liku Njegovih stvorenja. Lažne religije pozivaju čovjeka da obožava stvorenje tako što to stvorenje nazivaju Bogom.

Na primjer, poslanik Isa, alejhisselam, je pozivao svoje sljedbenike da jedino obožavaju Allaha, ali oni koji su nakon Isaa došli, tvrdeći da su Isaovi sljedbenici, danas pozivaju ljude da obožavaju Isusa, tvrdeći da je on bio Bog.

Također, Buda je bio reformator koji je uveo mnogobrojne humanističke principe u indijskoj religiji. Nikada nije tvrdio da je bog, niti je ikada predložio svojim sljedbenicima da ga uzmu kao objekt obožavanja. Međutim, većina budista koji se danas nalaze van Indije klanjaju se idolima u liku Bude tj., njihovoj percepciji Budinog lika.

Koristeći se metodom označavanja glavnog predmeta obožavanja na koje se pozivaju, možemo vrlo lahko uočiti lažne religije kao i izmišljene karakteristike njenog porijekla. Kao što uzvišeni Allah kaže u Kur'anu:

Onima kojima se, mimo Njega, klanjate, samo su imena koja ste im nadenuili vi i preci vaši, - Allah o njima nikakav dokaz nije objavio. Sud pripada jedino Allahu, a On je naredio da se klanjate samo Njemu. To je jedino prava vjera, ali većina ljudi ne zna. (Kur'an,

Jusuf, 40)

Neko se može kao argumentom poslužiti da sve religije pripovjedaju činjenje dobrih djela, pa zašto bi onda bilo bitno koju religiju slijediti? Odgovor je da sve lažne religije u stvari podučavaju najveće zlo – obožavanje stvorenja. Jer obožavanje stvorenja je najveći grijeh koji čovjek može počiniti zato što se suprostavlja samom smislu njegovog stvaranja. Čovjek je stvoren da bi obožavao jedino Allaha, kao što to Uzvišeni Allah, jasno kaže u Kur'anu:

Ljude i Džinne stvorih samo da bi me obožavali.
(Kur'an, Ad-Darijat, 56.)

Prema tome, obožavanje stvorenja, što je i osnova idolpoklonštva, je jedini neoprostivi grijeh. Onaj koji umre u ovakvom stanju idolpoklonstva, zapečatio je svoju sudbinu u budućem životu. Ovo nije samo puko mišljenje već obznanjena činjenica od uzvišenog Allaha u Njegovoj posljednjoj objavljenoj knjizi cijelom čovječanstvu:

Allah neće oprostiti da mu se neko drugi smatra ravnim, a oprostiće manje grijeha od toga, onome kome On hoće. A onaj ko drugog Allahu smatra ravnim, čini, izmišljajući laž, grijeh veliki! (Kur'an, En-Nisa, 48)

Univerzalnost Božijih religija

Zbog toga što su posljedice za slijeđenje lažne religije opasne i ozbiljne, prava Allahova vjera je morala biti univerzalno jasna, shvatljiva i svima dostupna u prošlosti i kao takva mora nastaviti da zauvijek bude jasna i dostupna cijelom svijetu.

Drugim riječima, prava Allahova vjera ne može biti ograničena samo u jednom narodu, mjestu ili vremenskom periodu. Kao što nije logično da takva religija nametne uslove koji nemaju ništa zajedničko i koji su nebitni u odnosu čovjeka sa Allahom, kao što je baptizam, ili vjerovanje u čovjeka kao spasitelja čovječanstva, ili posrednika između čovjeka i Allaha. U samom centralnom principu islama i njegove definicije (predanost i pokornost Allahu) je izvor univerzalnosti islama.

Jer kada čovjek shvati da je istinski Allah jedan, i kada se udalji od obožavanja Njegovih stvorenja, i sebe preda Allahovoj volji, postaje musliman tijelom i dušom, i dostojan je Dženneta.

Prema tome, svaka osoba u svakom vremenu i u najudaljenijim regijama svijeta može postati musliman, sljedbenik Allahove religije, islama, tako što bi

jednostavno odbio obožavanje stvorenja i okrenuo se Allahu jedinom. Također treba spomenuti da bi se osoba zaista pokorila Allahovoj volji, mora konstantno da bira između dobra i zla. Jer zaista, Allah je čovjeka osposobio mogućnošću da razluči dobro od zla, i da izabere između njih. Ove, od Allaha date sposobnosti, sa sobom nose i bitnu odgovornost, a to je: da je čovjek odgovoran Allahu za odluke koje donese. A samim ti, čovjek mora da se svim snagama trudi da radi dobro i da se kloni zla.

Ovo načelo je istaknuto u zadnjoj Allahovoj objavi:

One koji su vjerovali, i oni koji su bili jevreji, kršćani, i Sabijci – oni koji su u Allaha i onaj svijet vjerovali i dobra činili – doista čeka nagrada od Gospodara njihova; ničega se oni neće bojati i ni za čim neće tugovati! (Kur'an, El- Bekara, 62.)

Ako bi, iz bilo kojeg razloga, odbili da prihvate posljednju poruku koja im je na jasan način objašnjena, bili bi u ozbiljnoj opasnosti. Posljednji Božiji Poslanik je kazao:

„Ko god od kršćana i jevreja čuje za mene i ne povjeruje u ono sa čime me je Allah poslao, i umre u takvom stanju, biće od stanovnika Vatre.“ (Muslim, br. 284)

Spoznaja Allaha

Pitanje koje se ovdje nameće je: Kako se od svih ljudi može očekivati da vjeruju u jedinog istinskog Allaha, sa obzirom na njihova različita porijekla, društva i kulture? Da bi se ljudi mogli smatrati odgovornim za obožavanje jedinog, istinskog Allaha, svi moraju imati pristup spoznaje Allaha. Posljednja Allahova objava ukazuje na to da svi ljudi imaju u svojim dušama urođeno znanje za spoznaju jedinog, istinskog Allaha, kao dio njihove prirode na osnovu koje su stvoreni.

U sedmom poglavlju Kur'ana, Uzvišeni Allah, objašnjava da kad je stvorio Adema, alejhisselam, da je tada oživio sve Ademove potomke, i da je od njih uzeo emanet pitajući ih:

Zar ja nisam Gospodar vaš? Oni su svi odgovorili: „Jesi, mi svjedočimo“. (Kur'an, El- A'raf, 172.)

Allah objašnjava zašto je učinio da cijelo čovječanstvo posvjedoči da je On njihov Stvoritelj i jedini istinski Bog vrijedan obožavanja. On je kazao:

„I to je zato da vi (čovječanstvo) na Sudnjem danu ne kažete: „Mi o ovome ništa nismo znali“. (Kur'an, El- A'raf, 172.)

Time se želi kazati da na Sudnjem danu ne možemo da kažemo da mi pojma nismo imali o tome da je bio Allah naš Bog, i da nas niko nije obavijestio da smo trebali samo Allaha da obožavamo, jedinog, uzvišenog Boga.

Allah nam u istoj suri još detaljnije pojašnjava razlog emaneta.

Ili da ne kažete: „Naši preci su prije nas druge Allahu ravnim smatrali, a mi smo pokoljenje poslije njih. Zar ćeš nas kazniti za ono što su lažljivci činili? (Kur'an, El- A'raf, 172.)

Također, svako dijete je rođeno sa prirodnim osjećajem za vjerovanje u Allaha i urođenoj sklonosti da obožava jedino Njega. Ova urođena vjera i sklonost ka njoj se na arapskom zove „Fitrah“.

Poslanik Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, je prenio da je Allah rekao:

„Ja sam stvorio moje robove u pravoj, ispravnoj vjeri. Ali su ih šejtani zaveli i učinili da zalutaju.“

Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, je također rekao: „**Svako dijete se rađa u svojoj urođenoj, prirodnoj vjeri, ali ga njegovi roditelji učine jevrejem, kršćaninom ili vatropoklonikom.**“

Ako bi djecu u pogledu vjere prepustili samima sebi, oni bi obožavali Allaha na neki svoj način, ali sva su djeca pod uticajem okoline. Tako da kao što se dijete pokorava fizičkim zakonima, koje je Allah odredio u prirodi, njegova duša se također prirodno pokorava činjenici da je Allah njen Gospodar i Stvoritelj. Ali ako njegovi roditelji pokušaju da svoje dijete učine sljedbenikom drugačijeg puta, to dijete je nedovoljno jako da se odbrani ili da se odupre volji svojih roditelja. U tom slučaju, religija koju dijete slijedi je uobičajna i nasljedna i ono na čemu su ga odgojili, i Allah ga neće zbog toga smatrati odgovornim, niti će ga kazniti zbog njegove religije sve do određenog perioda njegovog života (do psihičke zrelosti).

Allahovi znaci

Tokom života ljudi, od samog djetinjstva pa sve do njihove smrti, ukazuju im se znaci jedinog i istinskog Boga u svim religijama svijeta, kao i u njihovim dušama, sve dok im ne postane jasno da postoji jedan jedini istinski Bog (Allah). Uzvišeni Allah kaže u Kur'anu:

Mi ćemo im pružati dokaze Naše u prostranstvima svemirskim, a i u njima samima, sve dok im ne bude sasvim jasno da je ovo istina. (Kur'an, Fussilet, 53)

Ovo što ću navesti je primjer kako Uzvišeni Allah, navodi znak jedne od grešaka u njegovom obožavanju idola.

U jugoistočnoj regiji amazonske džungle u Brazilu, u Južnoj Americi, jedno tamošnje primitivno pleme je podiglo novu baraku kako bi u njoj smjestili svog idola Skvotča a koji je u liku čovjeka i koji predstavlja uzvišenog Allaha, Stvoritelja svega. Sljedećeg dana jedan mladić je ušao u kolibu da bi odao počast svom bogu, i dok se klanjao nečemu za šta je odgojen da vjeruje da je to njegov Stvoritelj i Opskrbitelj, u kolibi se ušunjao stari prljavi ulični pas. Mladić ga je pogledao i vidio da je pas podigao svoju desnu nogu i pomokrio se na idola. Bijesan i ljutit, mladić ga je istjerao iz hrama; međutim kada se smirio shvatio je da idol nikako ne može biti Gospodar svemira. Zaključio je da Bog mora biti negdje drugdje.

Koliko god to bilo čudno, djelo koje je pas učinio je bio znak od Allaha tom mladom čovjeku. Znak koji u sebi sadrži uzvišenu poruku da je ono što je obožavao

lažno. Oslobodilo ga je od slijepog slijedenja tradicije koja ga je podučila da obožava lažnog boga. Kao rezultat svega, ovom čovjeku je ponuđen izbor: da se potrudi i istraži ko je istinski Bog, ili da nastavi pogrešnim i zabludjelim putem.

Allah nam spominje poslanika Ibrahima i njegovo ukazivanje narodu ka jednoći Allaha, kao primjer onih koji ako slijede Njegove znake biće upućeni na pravi put:

I Mi pokazasmo Ibrahimu carstvo nebesa i Zemlje da bi čvrsto vjerovao. I kad nastupi noć, On ugleda zvijezdu i reče: “Ovo je Gospodar moj!” A pošto zađe, reče: “Ne volim one koji zalaze!” A kad ugleda Mjesec kako izlazi, reče: “Ovo je Gospodar moj!” A pošto zađe, on reče: “Ako me Gospodar moj na pravi put ne uputi, biću sigurno jedan od onih koji su zalutali.” A kad ugleda Sunce kako se rađa, on uzviknu: “Ovo je Gospodar moj, ovo je najveće!” – A pošto zađe, on reče: “Narode moj, ja nemam ništa s tim što vi Njemu druge ravnim smatrate! Ja okrećem lice svoje, kao pravi vjernik, prema Onome koji je nebesa i zemlju stvorio, ja nisam od onih koji Njemu druge ravnim smatraju!” I narod njegov se s njim raspravljao. “Zar da se sa mnoom raspravljate o Allahu, a On je mene uputio?” – reče on. “Ja se ne bojim onih koje vi Njemu ravnim smatrate, biće samo ono što Gospodar moj bude htio. Gospodar moj znanjem Svojim obuhvata sve. Zašto se

ne urazumite? A kako bih se ja bojao onih koje s Njim izjednačujete, kada se vi ne bojite što Allahu druge ravnim smatrate, iako vam On za to nije nikakav dokaz dao? I znate li vi ko će, mi ili vi, biti siguran? Biće sigurni samo oni koji vjeruju i vjerovanje svoje s mnogoboštvom ne miješaju; oni će biti na pravom putu.” (Kur'an, El- A'nam, 75-82.)

I kao što smo već napomenuli, poslanici su slati svakom narodu i plemenu kako bi osnažili čovjekovo vjerovanje u Allaha i urođenost da obožava Njega, i da osnaže božanstvenu istinu u svakodnevnim ajetima, od Allaha objavljenim. Iako su većina prethodnih poslaničkih učenja izobličena, dijelovi koji otkrivaju njihove poruke inspirisane Bogom su ostali nepromijenjeni služeći kao uputa čovječanstvu u izboru između dobra i zla, ispravnog i neispravnog.

Kroz historiju čovječanstva se može vidjeti utjecaj Bogom inspirisanih poruka, kao u deset Božijih zapovjesti, u jevrejskom Starom Zavjetu – Tevratu, a koje su kasnije usvojene u kršćanskom učenju, kao i postojanje zakona protiv ubistva, krađe i bluda u većini društava drevnih i današnjih naroda.

Kao rezultat Allahovih znakova datih čovječanstvu tokom vijekova, zajedno sa Njegovim objavama objavljivanim preko Njegovih poslanika,

cijelom čovječanstvu je pružana prilika da shvate i prepoznaju jednog i jedinog istinskog Boga.

I prema tome, svaka će duša odgovarati za njeno vjerovanje u Allaha i njeno prihvatanje prave Allahove vjere, to jest islama, što znači potpuna predaja Allahovoj volji.

Zaključak

Prethodna prezentacija nam je prikazala da naziv religije islam predstavlja glavni princip islama, a to je predanost i pokoravanje Allahu, i da sam naziv „islam“ nisu odabrali ljudi nego Uzvišeni Allah, kako je navedeno u šerijatskim tekstovima islama. Također nam je prikazano da jedino islam podučava o Allahovoj jednoći i o Njegovim svojstvima i da naređuje da se jedino obožava Allah, bez ikakvih posrednika. I na kraju, zbog uzvišene genetske urođenosti u čovjeku za obožavanjem Allaha, kao i zbog Allahovih ajeta koji su objavljivani tokom vjekova svakoj osobi, islam je uvijek dostupan svima i obuhvata sve ljude u svakom vremenu.

Ukratko, značajnost imena islam (predanost Allahu), temeljito propovijedanje o Allahovoj jednoći, kao i dostupnost islama cijelom čovječanstvu u svakom vremenu, uvjerljivo podržava tvrdnju islama da je jedina ispravna Božija vjera. Od početka vremena, sve jedno na

kojem je jeziku izražen, islam je jedino bio, i biće, istinska Božija vjera.

Na kraju, molimo Allaha Uzvišenog, da nas sačuva na Pravom putu na kojem nas je On uputio, i da nam podari Njegov bereket i milost, jer On je zaista Najmilostiviji. Slavljen neka je Allah, Gospodar svjetova, i neka je milost i blagoslov na poslanika Muhammeda i na sve Božije poslanike i na sve njihove čestite sljedbenike.

O Autoru:

Bilal Filips (Denis Bradlej Filips), rođen je 6. Januara 1946. godine na Jamajci u kršćanskoj porodici, a odrastao u Torontu u Kanadi gdje je i prešao na islam 1972. godine. Profesor je islamskih nauka i predavač širom svijeta. Diplomirao je na Islamskom Univerzitetu u Medini, u Saudijskoj Arabiji. Magistrirao je islamsku teologiju na Kralj Saud Univerzitetu u Rijadu, u Saudijskoj Arabiji a doktorirao je na Univerzitetu Vales, u Velikoj Britaniji.

Za više informacija molimo vas kontaktirajte jednu od sljedećih adresa:

Sjedinjene Američke Države

Islamsko vijeće Sjeverne Amerike

Tel: (303) 745-9866

Engleska

Al-Muntada al-islami povjereništvo

7 Bridges Place

Person Green

London SWB4HR

U.K

Saudijska Arabija

Islamski centar za islamsko misionarstvo- Rebva

P.O. Box 29465

Rijad 11457

Kraljevina Saudijska Arabija

Telefon: (01) 4454900

Faks: (01) 4916065

E-Mail:

bosnian@islamhouse.com

www.islamhouse.com